

Cal Vicent Mas

En esta serie de masías del Este de Agramunt, nos detenemos hoy ante el «Vicent Mas» encarada hacia el Norte con dos portales que dan acceso a los garages propiamente dichos, destinado uno a los útiles de labraza y otro a los coches.

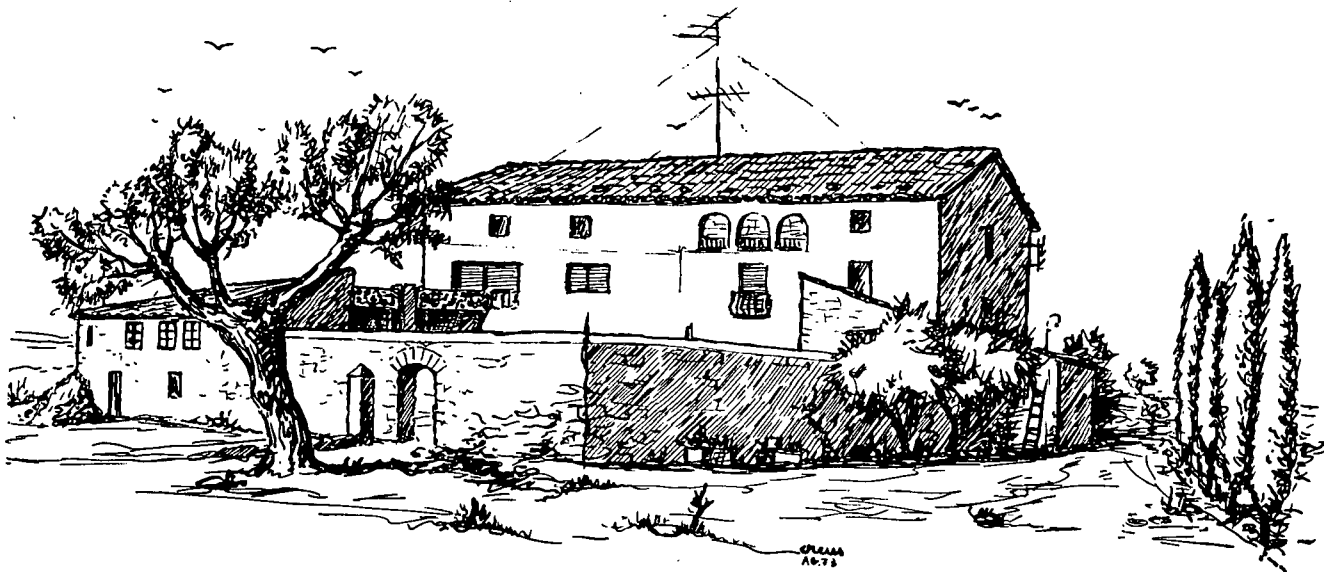
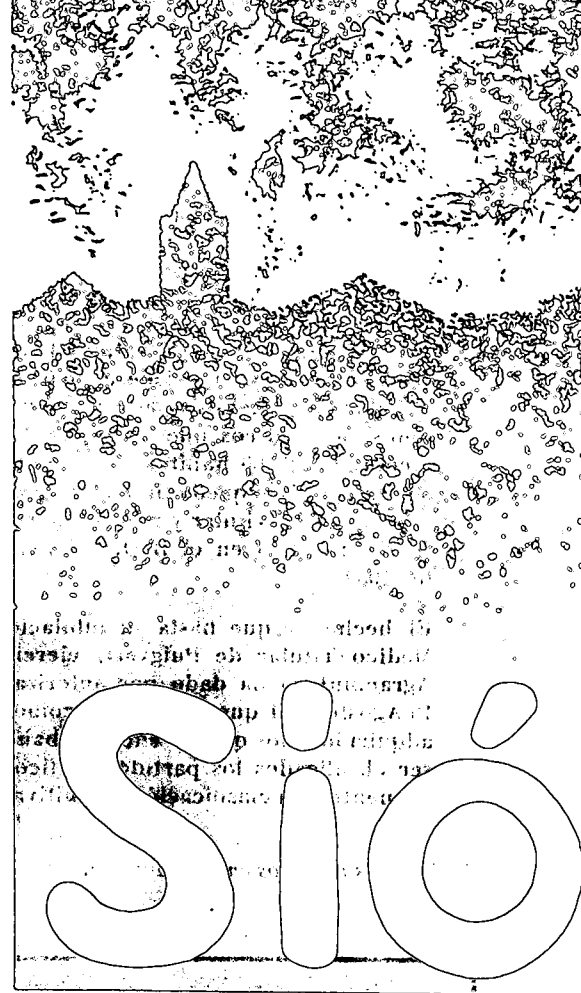
En realidad la fachada principal puede considerarse la que da al Sur, aunque aparezca completamente cercada por un muro de cerca de tres metros de altura. Una puerta mediana da entrada a un gran patio un tanto desnivelado. Desde este patio se accede al piso y a los corrales y cubiertos, quedando todo perfectamente resguardado del exterior.

Dos cosas llaman la atención en el «Vicent Mas», en su exterior la magnífica huerta que nada tiene que envidiar de las del mejor regadío, y ello se explica por la existencia de un pozo donde el agua nunca se acaba y mediante una perfecta instalación de bomba y tuberías se abastece la masía en abundancia y cómodamente, y en su interior el piso, comparable con los mejores de nuestras poblaciones con todas las comodidades de hoy.

La masía no es antigua, la fecha del 1881 nos indica la construcción de la primera parte de la casa, posteriormente hubo otro añadido y finalmente en 1921 se dobló la extensión del edificio, quedando el «mas» grande y espacioso que hoy admiramos.

Antes de la construcción del primer edificio los fundadores de la masía se habían instalado en una sencilla cabaña hecha bajo una gran roca, en donde hoy está la bodega. Su comparación con las actuales instalaciones es prueba evidente de lo que se puede conseguir con el trabajo, la voluntad y el cariño a la tierra, demostrado constantemente por los sucesivos propietarios del «Vicent Mas»

CREUS

Contestando a la carta remitada a esta Direcció de SIO, publicada en el núm. 114; y en concreto a las preguntas formuladas en ella, cabe recordar lo actualmente legislado sobre Partidos Médicos y Agramunt:

Según O. M. de 22-Junio-1951, los Partidos Médicos están clasificados en cuanto al ejercicio profesional, en abiertos y cerrados; aquellos donde pueden ejercer libremente todos los Médicos que lo deseen, y estos últimos (los menores de 6.000 habitantes); donde el número de Médicos en ejercicio queda limitado; en el caso de Agramunt con 1 Médico Titular y uno de ejercicio Libre, según la O. M. publicada en el B. O. del Estado del 10 de Abril de 1959.

El hecho de que hasta su jubilación, el Dr. Ramirez, Médico Titular de Puigvert, ejerciese libremente en Agramunt, venia dado por autorización de la O. M. de 16-Agosto-1954 que respetaba, como derecho personal adquirido, a los que se encontraban en esta situación al ser clasificados los partidos Médicos, sin afectar naturalmente a la clasificación definitiva una vez excedente.

Según datos recibidos en la Redacción.

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglès

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerà, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Llarga i plena és la vida. La podríem comparar a un roser. Plantar-lo primer, deixar que les arrels agafin força, més endavant poder sortir a la llum del dia. Poc a poc va creixent, sembla que costa un xic doncs voldríem que tot seguit estés ple de flors i de les més precioses.

Però no és així i el roser segueix el seu curs, va pujant per la paret, les branques surten omplint-se de fulles verdejants, jugant amb els ocells que per allí passen.

La primavera té els seus dies més agradables i el roser comença a lliurar el seu fruit. Les poncelles treuen el seu cap tot eixerit lluitant per treure tota la seva formosor.

Podem dir que el roser està content d'ell mateix, treballa per què les seves flors siguin les més boniques, les més desitjades, les més aimades. No és per orgull, no és per presumpció. És per ell mateix, per tindre el goig complet de saber que està complint amb el seu deure.

Cada dia noves fulles, cada dia noves flors, lluita per ser el primer. Cert és que li costa, no pot treballar com ell vol, li manca terreny, li manca espai, les seves arrels voldrien anar més lluny, però no poden. Para per reposar, la lluita el cansa, es sent un xic fatigat, li manca un estimul per poder continuar.

Té por de no arribar a la fita. Mira trist les seves flors, busca entre elles l'ajut que li manca, una per una les va repassant, les va comptant. Sembla que les roses també estan tristes de veure al roser i volen ajudar-lo, el miren somrient amb cara d'alegria, d'illusió.

En aquell moment comprén el missatge que porta el somriure de les seves flors, del seu fruit. Això li dona l'ajut que fins ara li mancava. Té noves forces per poder continuar la lluita.

Tanmateix li mancaran moltes vegades forces, però les mateixes trobaran l'estimul per continuar fins a la fita.

Jaumina DIAZ

En Ramon Escué i l'Agnès Escolà s'han casat

Avui no és una necrològica el que hem d'assenyalar particularment des de les pàgines del nostre estimat «SIO», sinó que és un casament. El casament de dos col·laboradors nostres que des de l'inici d'aquesta publicació agramuntina sempre s'han distingit pel seu amor a Agramunt i per la profunditat dels seus escrits. Des de la petita història de «SIO», tots els que l'hem bastida ens sentim complaguts que l'amor hagi unit a dues persones tan vinculades amb Agramunt i tan properes a les nostres inquietuds. La vida no és pas una actitud tancada i estàtica, sinó un escorcollar devers els fitons on hom creu que hi trobarà la pròpia pau, la pròpia afirmació i el propi acompliment. A aquest escorcollar sincer i sense regateig, a cada un de nosaltres ens hi obliga, de primer, la nostra consciència, i després la comunitat en què vivim i que bastim precisament gràcies a aquesta dinàmica vital. L'amor d'en Ramon i de l'Agnès per a molts agramuntins serà motiu d'alliçonament en el context de llibertat pel què cada dia ens comprometem. Nosaltres, des d'aquestes planes ens plau de remetre als contraients la nostra més cordial felicitació. Enhorabona. Per molts anys podeu gaudir del vostre amor, amics Ramon i Agnès.

V.

Avui parlarem de la Festa Major; però no cauré en la ingenuïtat de deplorar la supressió de l'envelat i la decadència del nostre inefable Casal. Si sense prejudicis ens miréssim les coses des d'una perspectiva històrica, evitaríem moltes lamentacions.

Poso un exemple. El nostre carrer —el Raval de Puigvert— als començaments del segle passat figurava situat extramurs de la Vila d'Agramunt. Només quan jo era jovenet, d'aquelles eixides, on hi tocava el sol tot el dia, es dominava una panoràmica admirable: el poble de Puigvert i tota la serra. Actualment algunes cases tenen el sol racionat i els ulls gairebé no veuen res més que edificacions; però com a contrapartida ens trobem, pràcticament, al cor de la Vila. Els pobles creixen i evolucionen i el que es perd per un cantó, es guanya per un altre.

Es de creure que des dels temps medievals, des de l'època de formació de l'actual Agramunt, els actes socials i recreatius de la Vila es realitzaven tenint com a centre la plaça de l'Església i els carrers porticats de les immediacions. Quan més endavant abandonaren aquells indrets, cercant més amplis espais al Mercadal i a la carretera, m'imagino que més de quatre agramuntins, residents al casc antic, varen escandalitzar-se. Avui dia encara s'han allunyat una mica més. Que hi farem! Cal reconèixer, però, que al pla de la gasolinera els aires hi bufen de tots indrets i, com a mínim, tenim garantitzada una atmòsfera sens cap mena de contaminació material.

Tornant a la Festa Major avui vull fer-ho com aquelles persones que no tenen vicis petits i si es tracta de dir «disbarats», engegar-los ben grossos. ¿Hem nensat alguna vegada en modificar o suprimir totalment la Festa Major? Aquestes míni-vacances de finals d'estiu, ¿responen actualment a una necessitat o solament les venim celebrant per rutina, per pura inèrcia col·lectiva? De fet són nombrosos els agramuntins que aprofiten aquests dies per aixecar el vol i amb la seva absència desvirtuen la clàssica finalitat de les Festes.

No, no és el meu desig que es trequi la Festa Major, sinó tot el contrari. Això que quedí clar; però sí m'agradaria que tots plegats féssim un examen de consciència, que ens plantejàssim la qüestió seriosament, sense condicionaments de cap mena, atenent totes les circumstàncies presents. I que la determinació que es prenguéssim, fruit d'una serena reflexió, obeís a motius raonables i actuals. I que tots els agramuntins amb sentit de responsabilitat obressin en conseqüència.

I S E T

LA NOSTRA GENT

Aquesta secció del nostre butlletí SIO ha esdevingut notícia entre persones que estudien l'aspecte socio-polític de les nostres comarques. Per aquest motiu, SIO està orgullós de poder contribuir, amb la seva tasca humil, però constant, en conèixer millor Catalunya.

BARRIS

Enllaçant amb una bella tradició s'han celebrat, durant el mes d'agost, Barri al carrer de Sió i a la plaça del Mercadal, essent un èxit total en els dos llocs al que han contribuït organitzadors, veïns i la orquestra "Acrimont's" que sona força bé.

PREMI

El III concurs d'embelliment de pobles de les nostres comarques, Agramunt ha estat afavorit amb el tercer premi atorgat al conjunt de les obres municipals realitzades.

CONTINUEN LES ACAMPADES

Sota l'organització i direcció del nostre Vicari s'han organitzat acampades a Vilanova de Meià havent-hi assistit bona colla de nois que han fet excursions, també, esperit en molts sentits.

CANT CORAL

A les primeres Jornades Internacionals de Cant Coral commemoratives del Xè Curs Internacional de Direcció Coral i de Pedagogia Infantil Musical que han tingut lloc els dies del dia 22 al 26 d'agost a Tàrraga, hi ha assistit Ramon Casals, director de la Coral d'Avui.

ACCIDENT A PUIGVERT D'AGRAMUNT

La Plaça de l'Església de Puigvert, s'ha ensulsiat al cedir la volta d'una sitja a l'interior de la qual feu cap un camió allà aparcat. No es registraren danys personals.

PEDREGADA

El dia 29 de juliol, Ribera amunt, pedrà d'allò més, començant per Puigvert. Els llocs més danjats han estat els defores de Pallargues i els voltants de Mas d'en Trilla i Renan.

CALOR

Igual que a la resta del país, Agramunt ha registrat dies molt calurosos durant el mes d'agost. Segons notícies arribades a la nostra redacció s'han pogut apreciar fins a 33° C. a l'ombra.

REQUIEM PER L'ENVELAT

Altres notícies procedents de portantveus de la Junta del Casal, ens assabenten que enguany no hi haurà envelat a la plaça del Mercadal. La causa diuen que és que la Societat Recreativa Casal Agramuntí perd molts diners cada any muntant-lo.

SEQUERA

El signe més palés de la sequera que patim fa una colla de mesos la tenim en el fet que pel riu Sió no baixa aigua, ni gota, fa una pila de dies. Els pagesos, per altra banda, diuen que llauran amb molta dificultat.

CANAL D'URGELL

El recubriment del Canal ha fet que s'evitessin les fugues d'aigua que en gran quantitat hi havia al llarg del trajecte. Degut a això, durant l'estiu l'horta ha pogut regar abastament. Però per contra tenim que s'han assecat moltes fonts que hi havia a les vores del canal.

SIO

LA ROSER

D'un temps ençà la Roser no semblava la mateixa. Un canvi es produïa en ella. Un canvi lent però seguit, implacable. Físicament no se li notava res d'estrany, al contrari, no havia fet mai tan goig com ara. Es trobava en la plenitud de la seva bellesa. No és que fos una beutat però sí que situada en el seu àmbit rural sobresortia de les demés noies de la Vila. D'ençà que fou dona sempre n'havia sobresortit. Les seves formes havien fet que desde la seva primera joventut aparentés més anys dels que tenia i per aquest motiu es destacà de seguida de les altres noies de la seva edad.

La Roser era filla única d'una família menestral ben situada dins la Vila. Des de sempre fou una nena mimada per la seva mare que veia en la seva filla les qualitats físiques que per a ella hauria volgut. Esperonada per les exclamacions d'admiració que la gent tenia per la nineta dels seus ulls inculcà a la seva filla uns aires de gran senyora que a la edad de la Roser eren completaments ridículs. Malauradament el ridícul és un dels sentits que tenim menys desenrotllats. L'intel·lecte de la Roser no anava aparellat amb el seu físic i la llavor sembrada per la seva mare fructificà molt depresa. Els vestits i les joies foren per la Roser, i la seva mare, l'única preocupació.

El sentiment de superioritat anà creixent a mesura que els temps passava. Elles, les seves amigues, portadores d'un físic meys agraciat i d'un vestits més pobres i menys recambiables, aviat observaren com les mirades dels nois es dirigien quasi sempre cap a la Roser. Naturalment ella també se'n adonà tant o més aviat. El tracte amb els joves passà a ocupar el lloc principal en les seves preocupacions. Li agradava veure's observada, estudiada, buscada. No cal dir que al ball no parava mai i que si de primer tenia alguns escrúpols aviat els abandonà, dèbil davant la insistència dels seus balladors. Aviat feu una selecció amb els joves de la seva edad. Es quedà amb els més agraciats físicament i rebutjà als que no cregué prou ben plantats per a lluir al seu costat. Aquesta selecció la mantingué durant un temps, però, aviat la seva ment, junt amb la de la seva mare, en maquinà un altra: la del diner. Els joves d'escassos o mitjans recursos

foren deixats de banda i es quedaren els «guapos» i amb calés.

Arribà aviat l'edat de festejar i la Roser començà a mirar amb altres ulls als seus galants. Naturalment tingué nombroses proposicions, no de casori, però sí de festeig, i la Roser, aconsellada també per la seva mare, les anava rebutjant o acceptant. Els festejos de la Roser eren curts. Acostumada a la diversitat no acabava d'agradar-li anar sempre amb el mateix home i aviat se'n cansava i, amb una excusa qualsevol trencava amb el seu festejador..

Arribà un dia, però, que la deixaren plantada. Fou el disgust més gran de la seva vida. No perquè sentís un gran amor, si no pel fet de veure's rebutjada. A ella! A la noia més sollicitada de tot el poble la deixaven com si res, com si fos una noia qualsevol.

Passà el temps i poc a poc totes les seves amigues anaren casant-se. Antics festejadors ja eren pares de família i els seus pretendents disminuïen en nombre i qualitat. La Roser no ho acabava de capir. No comprenia que sent encara la noia que feia més goig de tota la Vila, la que portava els vestits més elegants i atrevits, la que havia tingut muntanyes de pretendents, la que havia triat i remenat entre tots el joves es tingués de quedar molts balls sense ballar i els joves passessin indiferents per seu costat, bé, no del tot indiferents, perquè encara se la miraven.

La Roser ja no era la noia alegre i despreocupada d'abans. Un neguit la sacsejava. Un defici li rosegava el pit. Veia desaparèixer els somnis i les il·lusions de tota la vida. Ella que tantes vegades s'havia vist enamorada i casada amb l'home ideal, es començava a trobar sola, envejar a les amigues que abans despreciava i que ara veia passejar amb els seus fills. Però el que més li preocupava era trobar una explicació al canvi que havien sofert els homes envers d'ella, no comprenia aquesta actitud de recel que prenien quan enraonaven amb ella. No comprenia i segurament la seva ment no trobaria mai la explicació d'aquest, per a ella, misteri.

J. BERTRAN I PUIGPINOS

MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

**GESTORIA
FEIXA**

GRANET DE PEBRE

Per Josep Farreny

NO SIGUIS CARALL.T

Ets gat vell
sabs el que vols
i com aconseguir-ho
Hi ha tants ratolins
incauts i ingenus...
Que es fotin!
la intel·ligència
és el que val.
Tots som uns put s.
Campi qui pugui.
Garrotada allí
on fa bony.
Però això sí,
cal quedar bé
ser ben mirat.
Ull viu sempre.
Massa bo vol dir ruc.
Si no fots et fotran.
Hi ha qui ha nascut per manar.
Altres per ser manats.
I que consti, eh!
Jo soc socialista!
Perdó, i què heu dit que sou?
Socialista o Nacionalsocialista?

Agost del 1973

UNA VIEJA TRADICION QUE VUELVE A RENACER:

«EL BALL DE BARRI»

En estos tiempos modernos en que la vida nos exige a diario un mayor esfuerzo en cualquiera de los campos de trabajo, representa un motivo muy convincente para que la gente no se olvide de costumbres y tradiciones que antaño gozaron de mucha popularidad y simpatía, sirviendo, a la vez, para unificar a todo un pueblo.

Nuestra Villa que se siente bien unida a la historia, sabiendo hacer honor a la hospitalidad, conserva en su seno muy diversas tradiciones que en un tiempo más o menos lejano atrajo hacia ella, infinidad de gente de todas latitudes.

Así el mes de agosto, caluroso por excelencia, brinda la oportunidad de realzar ciertas costumbres. Recientemente han sido los vecinos de la Calle Sió y Plaza Generalísimo o Mercadal, los que han hecho resurgir el típico: «BALL DE BARRI».

Si repasamos las estadísticas o no nos falla la memoria, recuerdo que el último se celebró el año 1965 y que gracias al esfuerzo y entusiasmo de unos pocos juntamente con la colaboración del vecindario de ambas calles o plazas ha sido posible llevarse a feliz término.

En primer lugar fue la Calle Sió, quien tuvo la feliz idea, y la verdad resultó un éxito completo, pues todo el vecindario de la Villa se volcó para con el acontecimiento. En el programa, un Festival de Cucanyes, amenizando la sesión el Conjunto de Ramón Codina, que resultó del agrado de todos.

El sábado siguiente, 11 de agosto, la Plaza del Mercadal vistió sus mejores galas siguiendo la tradición del Ball de Barri.

Esta Plaza, merece capítulo aparte, ya que si la Calle Sió, representa el centro del comercio de la Villa, nuestra plaza es un orgullo para todos, pues según tengo entendido está considerada de entre las primeras de Cataluña, en cuanto a su belleza y magnificencia.

Amenizó la velada el Conjunto local «ACRIMONTS» que cada día va superándose a sí mismo, siendo también del agrado del público que fue muy numeroso, lo cual en vista del éxito anima a que este tipo de festejos populares tengan una continuación en próximos años venideros.

Finalmente quiero resaltar, que siendo época de vacaciones, se encontraban entre nosotros personas vinculadas con nuestra Villa, tales como los Pinós y Codina, entre otros, ambos residentes en Francia, y a los cuales quizá tenga un mayor recuerdo y estimación por cuanto ellos vivieron las grandes tradiciones en la época de su máximo esplendor.

Jaime CUÑAT MATA

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

LA NOSTRA GENT

En Josep Soldevila Vilanou

—Data de naixement?

—L'any final del segle, o sigui el 1900.

—Lloc de naixença?

—Agramunt.

—En cas d'haver nascut fora, ¿quants anys porteu residint a Vila?

—73 anys, o sigui tants com en tinc de complerts.

—¿Quin tipus d'ensenyament heu cursat i en quins centres?

—primaris

—secundaris

—superiors.

—Estudis primaris, cursats a l'escola que regentava el volgut mestre, (e.p.d.) en Domingo Lledós, que tenia una sala on donava classe a l'edifici anomenat «La Mercé», avui Plaça del Mercat.

—¿A quina edat començareu a guanyar-vos la vida, en quin ofici, en quina professió o càrrec oficial?

—A l'edat de 14 anys, al costat del meu pare (e.p.d.) que teníem una teuleria. Tota la meua vida ha transcorregut remenant teules i totxos. Durant molts anys fou un ofici molt ingrati, ja que constantment estava subjecte a les inclemències del temps.

—¿Quin ofici, professió o càrrec oficial us ha situat en la vida?

—El treball i l'estalvi.

—¿Quines aficions teniu: música, art, literatura, esports, art?

—La literatura i amb preferència la poesia. Tinc una petita biblioteca on hi ha les obres completes de Mossèn Jacint Verdaguer, les de Victor Hugo i les del gran humorista en Santiago Rusiñol. Moltes biografies: la de Josep M.º de Segarra, Francesc Cambó, Maria Antonieta i d'altres. En els moments de lleure, que ara en dispo quasi tot el dia, vaig salpicant un dels volums i llegint-los passo l'estona d'una manera bastant agradable.

—En practiqueu alguna?

—Tinc afició a la poesia ja que en el transcurs dels anys he pogut omplir dos llibrets que porten per títol «Recull de Poesies». Si us diguéssiu que són les hores que

m'he sentit més satisfet amb la confecció de les mateixes, no us enganyaria. Sentia el mateix goig que deu sentir un pagès al comprar una finca, engrandint així la seva propietat. Per fer ressaltar el bé que s'hi troba a nostra Vila, vaig escriure a un amic de Barcelona:

«Tenim aquí l'aire pur
que als pulmons prou fa falta,
tenim el fruit ben madur
i l'estada molt més ampla.»

—Per quins països heu viatjat?

—A excepció d'alguna escapada al veí país d'Andorra, sempre he estat reclòs a la nostra volguda Vila.

—¿Quin diari, revista, llibre o altre tipus de publicació llegiu?

—Llegixo el diari; però poc. L'article de fons i un repàs a les caricatures d'en «Cesc», «Perich» i Muntanyola. Passo de llarg els esports i la política internacional, ja que considero que no caldria tantes conferències, doncs amb bona voluntat es podria donar solució (sinó del tot bona part) als greus problemes plantejats.

—¿Quines intervencions heu tingut en la vida col·lectiva de la nostra Vila? (Política, esport, art, religió, cultura, etc.)

—No he ostentat mai cap càrrec, cosa que me'n sento orgullós.

—Com veieu l'actual Agramunt?

- en el seu context econòmic
- en el seu context cultural
- en el seu context esportiu
- en el seu context administratiu, etc.

—Tenim indústries florejents i encaminats a noves instal·lacions i això fa preveure un bon augur. En l'aspecte cultural, voldria que tingués un sentit de superació. Sobre l'estat esportiu no faig comentari, ja que no dispo de fonaments esportius. I en el caire administratiu... plena confiança amb els senyors que componen el Consistori.

—D'estar al vostre abast planejar la vida agramuntina, què faríeu?

—Entregar-me amb el màxim d'interès a fi de posar en marxa l'Institut. Procuraria asfaltar tots els carrers i pla-

ces, ja que embelleix la Vila, i després fer que el cementiri fos un verdader jardí.

—Com veieu el futur d'Agramunt?

—Veig el futur d'Agramunt amb bones perspectives.

—¿Voleu explicar la vostra actitud sobre qualsevol aspecte de la vida?

—L'aspecte de la meua vida prefereixo silenciar-lo, ja que ha estat un enfilall de desenganys.

—¿Voleu citar, si us plau, tres agramuntins de relleu a qualsevol nivell?

—En Mariano Jolonch, el qual, amb la instal·lació de la farinera, construïda si mal no recordo l'any 1905, fou el primer impuls industrial a la nostra Vila. En Josep Brufau que fou un gran alcalde. I Fernando Ros, que encara que no hagi trepitjat les aules universitàries, pot relacionar-se dignament amb gent que han cursat estudis superiors.

UNA RENTADORA PER LA MONTSERRAT ROIG!

Foten-se'n, foten-se'n, durant «uns quants dies de 1969 i uns quants mesos de 1970, a Barcelona, una noia que va pels vint-i-vuit anys, escriví un llibre. I resulta que aquest llibre aviat fou exhaurit a les llibreries i reclamava una segona edició. Estava escrit amb molta agilitat i mà esquerra i les enclatellava molt dretes. No era un llibre manifest, ni un llibre testimoni, ni un llibre res. Era un llibre d'una mala «lait» impressionant. Petitó, interessantíssim, ens reflexe —les paraules sempre són convencionals— el món d'una Barcelona femenina que fa molt de temps que no utilitza la platja. Una Barcelona femininoide, més que femenina —burguesa, en una paraula— repapada al marvellós encant de meretriu barata, i de la que avui encara —ella ens ho diria, oi Montserrat?— en queda molt per a rentar.

«Molta roba i poc sabó... i tan neta que la volen» és —diu l'autora a la dedicatòria que encapsala el llibre— «una barreja de florilegi sentimental, quadres barcelonins i narracions fulletinesques», que diverteix i entristeix. Duen que cal riure per a plorar a gust. En aquest cas,

tant «na Mundeta», com «na Patricia», com la «Ramona Ventura», com en «Jordi Soteres» són d'allò més divertit —éle la gràcia— però ens fan pensar. Pensar poc, i plorar menys. El «Premi Víctor Català 1970», si el llegim cal llegir-lo tranquils, sense presses. Cal pensar —poc— en un món, en una societat, on pel port entren divises i pel Tibidabo se'n van. Pensar en una família que viu un conte de fades al país dels dimonis. En realitat, Montserrat no fa sinó escriure el que ha vist. Caldrien més ulls i més plomes que escrivissin coses semblants. En realitat ho necessita Barcelona i ho necessiten els barcelonins. I els no barcelonins també.

Una rentadora per la Montserrat Roig! Cal molt sabó, certament, per a enllestir tanta bugada. Tota la raconada d'aquesta Barcelona cada cop més centralista és molta per a rentar-la d'una sola passada.

JORDI GUASCH

«Molta roba i poc sabó... i tan neta que la volen». — Montserrat Roig. Ed. Selecta. Barcelona, 1971.

VIAJES MARSANS - BARCELONA

Titulo 1 del Grupo A

DESDE 1910 AL SERVICIO DEL TURISMO

BILLETES DE FERROCARRIL, AEREOS Y MARITIMOS PARA TODO EL MUNDO.
VIAJES INDIVIDUALES COMBINADOS CON HOTEL, TRANSPORTE Y EXCURSIONES.
ESPECIALIDAD EN VIAJES DE NOVIOS PARA TODOS LOS PRESUPUESTOS.

NUESTRO PROGRAMA «VACACIONES»

Mallorca, Ibiza, Menorca y Canarias

NUESTRO PROGRAMA «TIEMPO LIBRE»

con estancias en todo tipo de hoteles en la Costa Brava, Benidorm,
Salou, Alicante y Costa del Sol.

EXCURSIONES EN AUTOCAR CON MAS DE CIEN SALIDAS GARANTIZADAS.
ORGANIZACION DE VIAJES EN AUTOCAR A PRECIOS REDUCIDOS
PARA EMPRESAS, COLEGIOS, SOCIEDADES RECREATIVAS, etc.

LA SOLUCION DEFINITIVA AL PROBLEMA DE VIAJAR LA ENCONTRARA EN MARSANS

Solicite información y folletos:

RAMON FARRE SOLE Avda. J. Mestres, 45 - Tel. 390307 AGRAMUNT

Reedificación Capilla del Sió

En repetidas ocasiones se ha venido hablando, quizá con insistencia machacona, sobre la imperiosa necesidad o conveniencia de reconstruir la Capilla del Sió, que estuvo dedicada en su día, aún no tan lejano para que no perdure vivo su recuerdo en la mayoría de los vecinos, al culto y veneración a nuestra Celestial Patrona la Virgen del Socós, cuya festividad nos disponemos a celebrar con auténtica y sana alegría a mediados del mes que cursa.

Si bien han surgido en todo momento las más diversas y encontradas opiniones sobre el particular, todas ellas muy respetables y dignas de tener en estima y consideración a la hora de la decisión final, creo ha llegado el momento de pronunciarse de una manera concreta, definitiva y categórica sobre una cuestión que a todos los vecinos, sin distinción, nos afecta e interesa por igual.

No son sólo las convicciones religiosas más o menos arraigadas en cada individuo las que deben entrar en juego en el momento solemne e inaplazable de la decisión que, indudablemente, cualquiera que sea la que se adopte, provocará comentarios y variadas opiniones para todos los gustos y particulares apetencias, corroborando una vez más aquello de que nunca llueve a gusto de todos; es el aspecto urbanístico y de decoro público el que desempeña una baza primordial en tal sentido.

Todos hemos sido testigos de que en el curso de los últimos años, el engrandecimiento y ensanche de nuestra Villa se produce casi de manera exclusiva por aquel sector, y así constatamos con verdadero dolor cómo en medio de una acurada urbanización, contiguas al moderno trazado de amplias y bien asfaltadas vías de comunicación, adornadas con bellos edificios de magnífica realización y espléndida factura, entre los que destaca con luz propia el recién terminado Instituto de Enseñanza Media, existen aún, para oprobio y vergüenza de todos, unas ruinas que, si bien antaño eran preciado estuche de la joya que atesoraban, hoy no son más que refugio nocturno de pobres transeúntes con inminente peligro de total derrumbamiento y el consiguiente depósito de residuos y desperdicios, dando todo ello una lamentable sensación de absoluta dejadez y abandono.

Para desplazarla de su actual emplazamiento, situado hoy en toda su parte frontal dentro del camino, podría hacerse uso de unos metros de terreno sitos en el linde posterior del actual edificio, que generosamente cedía tiempo atrás el propietario de la finca colindante.

Los que ya vamos entrando en años recordamos con cierta nostalgia los actos que en nuestra mocedad allí se celebraba anualmente por la mañana de uno de los días de la Fiesta Mayor, consistentes en la celebración de la Santa Misa, con posterior audición de sardanas y juegos de cucañas para solaz esparcimiento y deleite de chicos y mayores en la "Placeta" del Paseo.

El curso devorador del tiempo va cambiando paulatinamente la faz de las cosas, así como el ambiente y características del cotidiano vivir, adaptándolo a nuevos métodos y sistemas y creando diferentes necesidades para la solución de las cuales se precisa un concienzudo estudio de las circunstancias especiales que en cada caso concurren, con largueza de miras, sin prejuicios de clase alguna, empleando toda la serenidad y eficacia que el delicado asunto merece, a fin de que la determinación que se tome merezca el beneplácito y sincera aprobación de la mayoría de los vecinos.

D. ROIG BALASCH

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas
Discoteca

Teléfonos 390202 y 390802
Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE AGOSTO

NACIMIENTOS:

Inmaculada Aguza Alberola	día 4
David Pons Fonoll	día 9
Judit Solé Tallavi	día 21
Nuria Bullich Mases	día 22

MATRIMONIOS:

Francisco Sánchez Carmona con María Cárdenas Morato	día 19
--	--------

DEFUNCIONES:

Juan Huguet Calvet, 54 años	día 7
José Riart Marsá, 79 años	día 23
Maria Fontanet Grañó, 71 años	día 25

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Para buen servicio

Funeraria
(Casa Romá)

Rapidez...

Economía...

Merced, 19

Teléf. 390309

AGRAMUNT

A L'ESTIU

Era a l'estiu d'un temps tan llunyà que cap home recorda, però si que pot evocar-lo.

Aquell capvespre d'agost, l'Agnès portava la cistella buida, tornava de l'era cap a casa i es recordava del pes que li feia al matí quan plena de viandes i sota un sol abrasador l'havia portada als batedors per a dinar, ara, de tornada, l'airet del cap al tard l'acaronava la cara i tot seguit es descordava el mocador de cap que l'havia protegida del xardorós sol de tot el dia, se sentia alleugerida del pes de la cistella i amb el mocador a la mà alçava el cap per millor fruir de l'aire fresquet que li portava flairades perfumades i tèbies de les sentors de l'estiu.

Anava caminant i se sentia embriagada de les voluptuosos olors de fonoll i palla seca i del flairós bàl-sam de l'alfals acabat de dallar.

Tot passant per davant l'era d'en Ton una varonívola veu feia arribar fins ella «Russinyol si vas a França, russinyol...». La cantava tan bé en Ton aquella tonada..., que n'era d'eixerit. Que bé que s'hi havia sentit al seu costat a les ballades a la plaça. A la Dança de Canuts i Rams, en Ton la treia a ballar, pagava esplèndidament pel ram més maco i li'n feia ofrena: l'un enfront de l'altre, ell molt cofoi, amb els braços enlaire, ella agafant amb gràcia el faldellí per mostrar només dos dits d'una blanca finor de puntes i els seus peus amb el calçat dels dies de festa; tot puntejant la dansa es miraven fit a fit embadalits, joiosos.

Els havia desgavellat la cosa la pràctica i sàvia llei o costum d'hereu i pubilla ¿però que saben les lleis i costums del íntims sentiments?... Aquests pensaments tamborinejaven en el seu cap, i els seus peus, sense ella adonar-se'n, sense esma, enfilaren el caminal ple de matolls per banda, que portava a l'era d'en Ton. El veia ara feinejant amb garbes, forques, rasclats i porgadors, tot xiulant la tonadeta... Pobre Ton, encara no ha pogut fer net avui, ells en canvi ja tenien el blat ensacat.

Intuint que tantes benestances d'home són gràcies a l'ajut i callada tasca femenina, tanmateix com al revés són tanta dissort, anava pensant, que... Si ella hagués sigut la seva muller, no s'hi trobaria en Ton amb la feina tan atrassada perquè ella l'hagués esperonat, l'hauria ajudat coratjosament a les batudes per tal

de que haguessin pogut fer la feina al temps que aconsellava la dita: «Qui no bat al juliol, no bat quan vol» ara es trovava que «A l'agost a les set ja és fosc», la marinada ja no bufava tant i no tenia temps per a fer net, ni per a res, el pobre Ton... Però era una mica tabalot aquell Ton, ja se'n recordava, ja que no era massa de fiar aquell atractivol trapella... Però qui li feia ficar a ella en aquestes coses?

Continuaven els pensaments i els seus passos s'encaminaven cap a l'era on la malmenava el seu capteniment. Sense fer cap fressa ja, es trobava prop, sentí el patollar de les mules, d'esquitllentes veié que en Ton estava sol en aquella hora i sentí que el cor li bategava molt depressa, i que les cames li flaquejaven, ahora que se sentia tota amurada de suor... Ara en Ton canviava la cançó... «A la presó de Lleida...»; de sobte, com un llampec, se li aparegué la imatge altívola d'aquell Veguer que amb veu greu davant de pahers i batlle, en tribunal fet a la porta de l'església aquell dia de l'any passat, anunciava al poble la sentència... «i mitjançant el Capitol seté de la Carta que el nostre ben aimat Comte Ermengol ha donat a la vila i que diu: «Els sorpresos en adulteri seran fuetejats nus, corrent pel carrer Major d'Agramunt, sense que s'els hi faci cap altre dany... jo us condemno, doncs... A l'ensem sentí les paraules del Mossèn com una allau de compasives recriminacions... ella que era tan ben vista; veié mirades burletes de la gent que se li clavaven molt endins com si fossin fletxes verinoses. Ara, totes les sensacions de culpabilitat dringaven, dançaven esbojarradament en la seva testa.

Fora de sí, espaordida, amb ells ulls esbatanats, va desfer de pressa, cautelosament el camí fet i una vegada lluny d'aquell indret, un agradable sentiment d'alivi i seguretat s'emparà d'ella asserenant-la.

Aquell vespre entrava a casa com si entrés en un esperat aixopluc; a la tènue claror que feien la flama de la llar i el llum d'oli, mirava el borbolleig de l'olla, veia feinejar la seva mare i podia parlar-li sense recança, mirar-la als ulls sense cap temença; es recordava del seu home, sentint-se satisfeta d'haver desfet un camí per a seguir-ne un altre. Però aquella nit, en el seu íntim recés, una estranya sensació de desassossec no la deixava ésser feliç.

Pere MORA GIRIBET

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

Exclusivitats • Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Divertir-se i disfrutar el bonic i el bó

per Josep FARRENY

Hom suposa que em comenseu a conèixer, però crec que cal tornar a repetir el que ja no sé quantes vegades he dit. Ja sé que molts, sinó tots diran: home ja està bé de repetir el mateix. Doncs sí, fins a la mort si cal, el terrible és, segons el meu parer, que hom no parará de repetir, i altri mai no en farà cas. Que hi ha incompatibilitat de parers és evident. Bé, essent així, hom s'accontentaria amb una tolerància per la vostra part i que em consideressiu un cas perdut, que no té cura, ni pot canviar. Que confia no vèncer, però sí aconseguir quelcom, en fer-me tan pesat, al no parar de matxacar. Doncs com deia, no canviaré, sentiria mal interpretessiu el que acabo de dir, de no canviaré, ja que hom es refereix, a que estic en estat constant de canvi, d'evolució. En aquesta inclinació vull dir, que no canviaré. No canviaré mai, ni pararé de cridar, contra els paràsits, aprofitats, els sols vius i intel·ligents, que sols van a lo seu, i els altres que es fotin. Estaré sempre en contra de tothom, que d'una manera o altra no, no defensi, sino tan sols toleri, l'estatisme, el conservadurisme, el panxacontentisme. No pararé de cridar mai, contra la cultura de saló, la que sols dóna llustre, la que sols aspira a la fama, la que enyora i enveja, per això imita, a la cultura comercialitzada de consum, la que res fa l'home, fora de donar-li relax, o gust intel·lectual, evasiu sempre; per intrascendent, superficial i estèril, això sí, tan agradable com volgueu. Sempre estaré en desacord, amb la cultura coixa, la que porta la capeta purament localista, minitriomfalista, que mai no aspira anar a més, sinó tan sols a conservar, la que s'accontenta amb no perdre posicions. Mai deuriem acceptar que sigui un servei al poble, el donar-li el que vol, tampoc el que li cal, sino que deuriem donar-li: el que mereix, perquè es pot, de donar-li, o vol, i ho agrairia a la llarga. Moltes vegades passa, que suposem molt a la lleugera el que vol el poble, i amb l'excusa aquesta: els hi donem cosa, mitjantçant la qual, posem en evidència el nostre gust, el qual té molt que desitjar.

Que hi posarem a la paella, sinó el que ens agrada? I ho courem al nostre gust, menjant-nos el tall que ens semblarà. Però no, no arribem a tant, en altres coses potsèr sí, que es voldria tenir la paella als dits, però en aquest cas hi ha massa desídia. A correu, de forma improvisada, per salvar l'expedient, tenint veu i vot, al no haver-hi prou coneixement de causa, o manca d'interès per certes materies —parlo sempre de coses culturals— el plat, com és de suposar, és dolent pel que costa, i com és de suposar a ningú no satisfà. Tot sigui dit, ningú es queixa quan caldria, la qual cosa vol dir que la culpa és col·lectiva i en conseqüència tots en sortim perjudicats, al tirar-nos-ho a l'esquena.

En fi a pesar de tot, Bona Festa Major! no podia passar per menys.

Agost del 1973

FABRICACION Y VENTA DE
PANELES DECORATIVOS
en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 390639

Almacén, Exposición y Oficinas:
Calle del Instituto **AGRAMUNT** (Lérida)

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES **Viladés**

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Agosto, adoptaron los siguientes acuerdos:

EXPEDIENTE URGENCIA OBRA ILUMINACION PASEO JOSE BRUFAU.

Dar cuenta del expediente sumario instruido conforme a lo prevenido en el número 2 del artículo 311 de la Ley de Régimen Local y número 3, apartado c) del artículo 42 del Reglamento de Contratación de las Corporaciones Locales, para declarar de urgencia la realización de la obra de iluminación del Paseo «José Brufau» y acceso al Instituto.

Aprobar el Proyecto Técnico redactado por el Perito Industrial D. Francisco Gallardo Sarmiento para instalación de alumbrado público en el Paseo, por importe de 565.659 pt.

TERRENOS RIO SIÓ.

Autorizar a D.ª Dolores Guim Reñé el cultivo de la porción de terreno existente entre su finca de la partida Planes y el Río Sió en compensación a haber autorizado gratuitamente el paso por sus fincas de la cloaca general.

DISTINCION AL SR. ALCALDE.

Hacer constar la satisfacción de la Corporación por la concesión al Sr. Alcalde del ingreso en la Orden de Cisneros con la categoría de Cruz de Caballero

LICENCIAS OBRAS.

A D. Miguel Rovira Jovell, obras interiores casa Ntra. Sra. del Socós.

A D.ª Angela Vila Solé, cubrir uralita parte corral en Ntra. Sra. del Socós.

A D. Federico Miralles Martí, obras interiores casa Ntra. Sra. del Socós.

A D.ª María Teresa Mir Pons, desplazamiento vidriera piso calle Avda. M. Jolonch.

A D. Jaime Santacreu Tarragona, embaldosar entrada casa calle Vilavella.

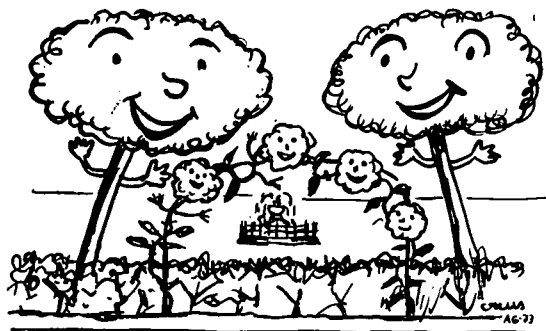
A D. Emilio Curiá Cortés, obras interiores casa calle Sió.

A D. Federico Garrabou Carabasa, obras interiores c/ Sió.

A D. Pablo Añé Torres, obras interiores y revoque fachada casa calle Zapatería.

A D. José Prat Marsol, desmochar canto bordillo frente casa Avda. J. Mestres.

A D.ª Serapia Guixé Sampé, arreglo tejado casa calle Congregación.

SANTA INOCENCIA. —¡Por fin sin entoldado!
¡Cómo nos quieren estos de la Junta

A D. Juan Castellá Llobera, conectar dos canaleras a la red general, calle Circunvalación.

A D.ª Ana Fernandez Castro, colocación letrero y traslado Bar al Camino de las Planes.

A D.ª Nieves Salse Rosal, obras interiores casa c. Castillo.

A D. Federico Garrabou Carabasa, ensanchar puerta en Travesía Aspi.

A D. Andrés Ballarin Mesalles, obras interiores en casa calle Zapatería.

A D. Luis Pons Martí, revoque entrada casa calle San Francisco y ampliación puerta huerto.

A D. Domingo Alterachs Bernaus, retroceso pared huerto Camino de los Huertos, nueva alineación

SEÑALIZACION BADEN.

A Confecciones Agramunt, S.A. colocar dos señales baden parte trasera taller, calle Extramuros Vilavella.

APERTURA ESTABLECIMIENTO.

A D. Miguel Porta Roig para la venta de carnicería, tocinería, coloniales y comestibles, en calle Guimerá.

ORDENACION FINCA.

Vista instancia de D. Ignacio Cuadros, D. Jorge y D. Francisco Piñol, interesando se les permita disponer del terreno que ocupa la acequia molinal para incorporarlo al Plan Parcial de la Zona se acuerda no procede la cesión de dichos terrenos y que para la aprobación del Proyecto debe constar en el mismo el señalamiento de una calle de seis metros de anchura entre su finca y las situadas al otro lado de la acequia.

CUENTAS Y FACTURAS.

Se aprobaron varias por un importe total de 297.456 pesetas.

SUBVENCION CLUB AJEDREZ.

Conceder una subvención de 2000 pesetas al Club de Ajedrez para las competiciones que se celebren durante la Fiesta Mayor.

*¡ATENCIÓN SEÑORA!
Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

Tintorería safas

Sió, 29

AGRAMUNT